

Zpravodaj obce

IV. ročník, červenec 2018

Čtvrtletník

Registrováno u Ministerstva kultury ČR pod evidenčním číslem: MK ČR E 21 992

KOŽUŠANY - TÁŽALY

UPOZORNĚNÍ OBČANŮM

Počínaje pondělím 3. září bude pošta v naší obci provozována v Tážalech v přízemí Obecního úřadu. Otvírací doba bude upřesněna.

Po 118 letech tak pošta v části obce Kožušany definitivně končí. Její historie sahá až do 16. dubna 1900, kdy byla ve velikonoční pondělí c. k. pošta v Kožušanech slavnostně otevřena. Její provoz byl postupně v domech č.p. 91, 83, 108 a 3. Od roku 1974 až dodnes je pošta umístěna v budově Základní školy.

NOVÁ ZÁSTAVBA V OBCI

V prostoru bývalých stavebnin STAVOMAT, které se nacházely na místě dvou největších kožušanských gruntů – Kalábův čp. 30 a Dočkalův čp. 29 se bude stavět. V současné době byla na této parcele provedena demolice budovy stavebnin (viz foto) a po úklidu sutin a srovnání pozemku započne firma **Bello Campo s.r.o.** s výstavbou.

Mezi Poučinským domem čp. 31 a Novotným domem čp. 78 bude postaveno ve dvou řadách proti sobě celkem šestnáct rodinných domků. Vznikne tak nová ulice, která povede z části obce „Dědina“ směrem na „Trávník“.

Petr Mazal, starosta obce

ZÁVĚR ŠKOLNÍHO ROKU

Zahradní slavnost Za tratí

Poslední čtvrtletí školního roku bylo velice pestré. Hned v dubnu se uskutečnil projekt Den Země, formou ekologických her v terénu. Následoval další projekt Zdravé zuby, ve kterém si děti názorně vyzkoušely, jak mají správně pečovat o svůj chrup. Odměnou jim byl balíček se zubním kartáčkem, pastou a drobnými dárečky. S jarním sluníčkem jsme začali více sportovat na venkovních hřištích a zlepšovat se

v atletice. Jeden z našich sportovců postoupil z okresního kola do krajského SAZKA OLYMPIJSKÝ VÍCEBOJ. Tam skvěle reprezentoval naši školu.

Květen jsme zahájili exkurzí v knihovně v Olomouci. Následovala velmi zajímavá vzpomínková přednáška o obětech války a příprava kulturního programu na besídku pro maminky.

V rámci školního výletu jsme navštívili Dinopark ve Vyškově, projeli se dinovláčkem a poznávali jsme zvířata z doby současné i pravěku.

Jak poskytovat první pomoc se naučili naši mladí žáci na divadelním představení v MŠ.

Červen začal dětským dnem na hřišti Za tratí, kde proběhla Olympiáda naruby. Moc jsme si to užili a vítězem se stali všichni, kteří se dobře bavili.

Škola v přírodě v Malé Morávce se nesla v duchu celotýdenní hry Ostrov pokladů, ve které děti v šesti týmech soutěžily a plnily úkoly v překrásném prostředí Karlova.

Závěrečné dny školního roku byly vyplněny Zahradní slavností, cyklovýletem do okolí, vycházkou do Nemilan, závody v plavání v Majetíně a oblíbeným Dnem zvířátek. Pak jsme potěšili maminky vysvědčením a hurá na prázdniny!

Zdeňka Vašíčková, ředitelka ZŠ

OSLAVY KONCE 2. SVĚTOVÉ VÁLKY

8. května jsme si v naší obci připomněli 73. výročí ukončení 2. světové války, její oběti a také událostí z jara roku 1945.

Vzpomínkový akt započal u Základní školy v Kožušanech u památníku obětí 2. světové války, kde byly položeny věnce a kytice. Poté byly předneseny proslovy Petra Mazala, starosty obce a pplk. Mgr. Eduarda Trtílka, zástupce Krajského vojenského velitelství Olomouc. Následovaly Hanačky s recitačním pásmem. Po jejich vystoupení jsme se přesunuli na hřbitov v Charvátech, kde byl u hrobu obětí kožušanské tragédie z konce 2. světové války proveden pietní akt.

Závěr této akce se uskutečnil na pevnůstce č. XIII v Olomouci, kde se uskutečnila pietní vzpomínka k uctění zavražděných kožušanských občanů s položením věnce u pamětní desky. K přítomným promluvil npor. Martin Vaňourek, který se zabývá vojenskou historií a je spoluautor publikace o Kožušanské tragédii z roku 1945. Poté vystoupil Ivo Juráš, majitel pevnůstky a nadšenec vojenské historie. Pro všechny účastníky bylo připraveno malé občerstvení.

Oslava konce 2. světové války s pietní vzpomínkou na její oběti měla důstojný průběh. Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem, co se o to přičinili.

Poděkování zvláště patří:

- příslušníkům Krajského vojenského velitelství Olomouc, v čele s pplk. Mgr. Eduardem Trtílkem a trubači z posádkové hudby Olomouc, za podporu a významný podíl Armády České republiky na důstojném průběhu oslav,
- členkám folklórního souboru Hanačky s jejich vedoucí paní Miloslavou Lakomou, za velmi působivé a citlivé vystoupení,
- pracovníkům ZŠ Kožušany-Tážaly, za přípravu prostor před školou a poskytnutí zázemí pro hosty a organizátory této akce,

- místnímu sboru dobrovolných hasičů, za příspěví a podporu této akce,

- panu Ivo Jurášovi za přípravu prostor i za zabezpečení příjemného prostředí pro občerstvení ducha i těla účastníků této akce.

- npor. Martinu Vaňourkovi, našemu příteli a propagátorovi historie obce Kožušany-Tážaly v období 2. světové války.

Děkujeme také všem, kteří přispěli svou osobní účastí k důstojnému průběhu celé akce.

Teší nás, že naši občané i „přespolní“, kteří se oslavy v hojném počtu zúčastnili, podpořili její smysl a význam a zároveň tak vyjádřili hlubokou úctu všem válečným obětem.

Za organizátory Ing. Vladimír Kubisa

V sobotu 23. června 2018 se v Otrokovicích uskutečnil závod Moravianman, který se konal jako třetí soutěž poháru FORD CZECHMAN TOUR. Závodníci se museli kromě obvyklých nástrah dlouhého triatlonu (3,8 km plavání – 180 km cyklistiky – 42,2 km běhu) vyrovnat i s chladným a deštivým počasím, které v okolí Otrokovic panovalo.

Tohoto klání se zúčastnil také náš spoluobčan Roman Špičák, který v kategorii závodníků 25 – 29 let skončil na obdivuhodném 3. místě. Poprosili jsme ho, aby se se svými zážitky a prožitky podělil se čtenáři ZPRAVODAJE. Rád naší prosbě vyhověl.

Po roce je to tu znova!!! Moravianman!!! Další kolo českého poháru v dlouhém triatlonu a duatlonu a také Mistrovství ČR v dlouhém triatlonu. Ale hlavně je to u nás na Moravě, takže doma. Nocleh mně a mojí polovičce už druhý rok zajišťuje "hotel" u Odstrčilíků v nedalekých Přílepech. Takže v pátek Expo, rozprava, pak velká večere, poklábosení o všem možném a jde se spát.

Ráno se probouzíme kolem páté hodiny. Jako vždy trochu nestíháme, tedy spíše já, Jitka je úplně v pohodě. Cestou do Otrokovic se nastavuji do závodního tempa svižnou jízdou naším sedmimístným rodinným sportákem. Na depo mi zůstává asi 15 minut, takže mám dostatek času vrátit se k autu pro zapomenuté závodní číslo na kolo. Vše nachystáno – sice tak tak, ale aspoň jsem nestihl být moc nervózní.

Plavání mi sedlo parádně. Na začátku bylo tempo ostřejší, ale po pár set metrech jsem se hodil do klidu a plaval si svoje. Občas někomu v nohách a občas zas někdo mně, v triatlonu si rádi pomáháme, že? Snažil jsem se plavat všechny tři kola stejně, a to se mi nejspíš povedlo, občas jsem někoho přelával a občas někdo mě. Párkrát kopačka do brýlí o bojky, ale jinak parádní plavčo, které jsem si užíval. Čas plavání 1:05:38, a tím zlepšení na IM trati o zhruba 7 minut z minulého roku. Za mě super.

Už při otočkách mě popoháněla spousta přátel okolo a při výběhu do prvního depa tomu nebylo jinak. Na tomhle závodě je vždy nádherná atmosféra. Pepino Svoboda má nesmrtelné komentáře a v okolí depa je spousta lidí, co fandí jak v horku, co panovalo minulý rok, tak i v chladném počasí, které bylo letos.

Příprava v depu proběhla bez větších problémů a já jsem mohl vyrazit na větrných 180 km cyklistické části. Cyklistickou trasu už znám skoro nazpaměť, tak jsem přesně věděl, co mě čeká. Vlnitá trať se třemi otočkami na kolo a jeden prudký, ale ne moc dlouhý kopec. Okruh má 45 km, tak jsme jej museli otočit čtyřikrát. Byl to boj s větrnými mlýny, takže moje průměrná rychlost nebyla nijak oslnivá a pocitově se mi nešlapalo

dobře. Ale co, máme to přece všichni stejné, ne? A záleží na nás, jak se s tím popereme.

Při druhém kole, při sjezdu z jednoho kopce, mě vítr málem porazil a já už se viděl na zemi. Naštěstí jsem rozviklaná řídítka udržel a mohl pokračovat, i když mě to dost rozhodilo, jak jsem se lekl. Cyklistickou část jsem dokončil v čase 5:37:54 a začal jsem lehce pochybovat o zdolání svého předsevzetého cíle zvládnout Moravianman pod deset hodin. To bych musel na maratonu hodně zabrat.

Za povzbuzování vbíhám do depa, nazouvám své nové tretry Salming a jde se na věc. Hned v úvodu mě Pepino potěšil svým výrokem, že jsem matador zdejších tratí. No jo, vždyť jsem tu vlastně už po čtvrté, problesklo mi hlavou.

Dál potkávám trenéra Jaroslava Hýzla a moji milovanou Jitku. Povzbuzují, co se dá a mě to žene kupředu. Snažím se to na začátku nepřehnat a běžím si tempem něco okolo 4:35 minut na km. Přesné tempo maratonu jsem nevěděl po celou dobu závodu, protože mi nějak stávkovaly hodinky. Hned po první polovině prvního kola jsem si pochvaloval běžeckou trať, která byla letos nová a také dost rychlá. Běželo se mi až nějak moc dobře, samozřejmě to i bolelo, ale to je přece vedlejší.

Po prvním kole jsem si říkal, že naděje dát to dnes pod 10 hodin tu přece jen je, když ovšem udržím tempo. V polovině druhého kola jsem pocítil menší ztuhlost nohou, a tak jsem zvolnil o nějakých 15 až 20 sekund na km, pořádně se napil na občerstvovačkách a hned to bylo lepší. Do druhé poloviny maratonu jsem tak mohl opět zrychlit a sám sobě jsem se divil, že mi to tak běží. Přece tam nenechám Jitku s trenérem stát tak dlouho. Předbíhal jsem jednoho soupeře za druhým a mazal tak ztrátu z cyklistické části. Při výběhu do posledního kola na mě Jitka volá, ať jsem za 35 minut zpět. Počty jí nikdy nešly, a tak jsem byl v klidu.

Poslední kolo bylo na krev, po otočce na 5. kilometru jsem do toho dal vše a běžel čtverkovým tempem do cíle. V cílové motanici na mě ještě Jarda stihne zavolat, ať ještě přidám a já jako poslušný žák přidávám a skoro sprintuji do cíle v čase 9 hodin 54 minut a 46 sekund. Dostanu skleničku šampaňa od Jirky Daňka (hlavního organizátora) a připijeme si. Sladká pusa od Jitky a gratulace od trenéra Jardy a ostatních v prostoru cíle. Přišel mi pográtulovat i moderátor celého dne Pepino Svoboda, což mě i trochu překvapilo. Ještě víc mě překvapilo druhé místo v kategorii, které se u mě zobrazilo na výsledkové tabuli. Prostě doběh do cíle, jak má být!

Byl to asi jeden z nejkrásnějších cílů, co jsem zažil. I slza mi ukápla. Hodinky mi ukazují závěrečný maraton v čase 3 hodiny a 7 minut. Tomu se mi nechtělo věřit do té doby, než se to ukázalo i ve výsledcích. Toho dne pátý nejlepší běžecký čas, což mě samozřejmě hodně potěšilo a skoro jsem v hospodě, u po závodní pizzy, vyskočil od stolu. Něco po jedenácté v noci jsme si při doběhu posledního závodníka užili ohňostroj a následně vyhlášení vítězů.

Byl to nezapomenutelný den a je pro mě motivací do dalších tréninků a závodění. Přesně tohle jsem poslední dobou postrádal a Moravianman mi opět ukázal, proč tohle všechno děláme. Moravianman se už navěky stal mým srdcovým závodem a já se sem budu vždy rád vracet.

Závěrem děkuji organizátorům, že tenhle závod dělají, a dělají ho skvěle. Díky moc Jardi Hýzlovi, bez něj bych se k takovému času nikdy nedopracoval. Všem, co fandili podél trati: "Jste neodmyslitelná část Moravianmana a všech ostatních závodů". Samozřejmě díky Moolbike.cz Olomouc za servis a podporu po celý rok. Největší dík jako vždy míří k mé úžasné Jitce, která to se mnou vždy vydrží a dává mi podporu, jak jen to jde. Gratulace všem co dokončili letošní ročník. Stálo to za to!!!

Píše se protektorátní válečný rok 1943. V pozdní večer dne 22. července v hostinci „U Vlašaných“ v Kožušanech č. 19 je „na prasknutí“. Sešli se zde občané jak zdejší, tak i přespolní, aby byli svědky významné události. Několika nadšenci v čele s místním bednářem Janem BRENZOU a poštmistrem Jaroslavem KLEMŠEM mělo zde být na valné hromadě založeno a ustanoveno nové chovatelské sdružení. Stalo se tak přesně v 21 hodin a 30 minut.

Za přítomnosti čestných hostů, například zástupce chovatelské župy z Prahy a zároveň předsedy Českomoravské jednoty chovatelů králíků Václava Klány, zástupce přerovské župy Jana Tvrdého a Fr. Arlicha a také starostů obou našich obcí Kryšpína Ženčáka a Rudolfa Stavělíka, byla slavnostně a okázale odhlasována a založena organizace s názvem:

„Spolek chovatelů drobného hospodářského zvířectva v Kožušanech, se sídlem v Kožušanech“.

Za velikého nadšení se toho večera přihlásilo do nově vzniklého spolku čtyřicet dva členů. Během následujícího měsíce přicházeli postupně další zájemci a již začátkem září vstoupil jako padesátý člen do organizace i majitel

Rodina Fr. Vlašaného před hospodou č. 19, kde byl v roce 1943 založen spolek kožušanských chovatelů

zmíněného hostince Fr. Vlašaný, u něhož měli chovatelé umístěný veškerý spolkový inventář, pořádali zde schůze, stolní ocenění a na rozsáhlém dvoře i menší výstavy. Bohatý a činný spolkový život pokračoval až do května 1945.

Po válce a hlavně po roce 1948 se z důvodu velkých společenských, sociálních a hlavně politických změn dostalo kožušanské chovatelské sdružení do značné stagnace. V první polovině padesátých let mu dokonce hrozil úplný zánik, ale za vedení dvou jeho nejobětavějších členů, Rostislava Bazgera a Svatopluka Aclera, spolek dál existenčně přežíval.

V polovině šedesátých let se začalo blýskat na lepší chovatelské časy. V tu dobu se do Tážal přizemil drahovský rodák Bohumil Soušek a protože byl tehdy mladým zapáleným chovatelem, ujal se vedení organizace a připravil a uspořádal v Tážalech po mnoha letech několik výstav drobného domácího zvířectva. První byla v roce 1966, potom následovala v roce 1968 a pak každoročně až do roku 1972.

Po tomto plodnějším období však znovu nastal na delší dobu útlum. Spolek zase jen přežíval a zůstali v něm jenom ti „skalní“ a věrní. Předsednictví se opět ujal Rostislav Bazger a spolu s jednatelem Svatoplukem Aclerem opět udržovali dalších několik let organizaci při životě. Tady bych chtěl zdůraznit a vyzvednout osobnost Svatopluka Aclera, který byl zvolen do funkce jednatele již v roce 1953 a tuto funkci velmi zodpovědně vykonával neuvěřitelných 42 let – až do své nenadálé smrti v r. 1995.

V roce 1987 nastal nečekaný a nevidaný rozvoj spolku. Toto náhlé probuzení, nadechnutí a rozmach, jenž vedl až k těm největším úspěchům v celé historii kožušanské organizace, je úzce spjat se jménem Vlastimila Friedricha, který svým entuziasmem a osobním příkladem dokázal podnítit zájem mnoha našich občanů o chov čistokrevných domácích zvířat, a co je ale nejpodstatnější – podařilo se mu vytvořit a stmelit organizaci obětavých a nadšených chovatelů, která v průběhu následujících třiceti let s několika personálními a generačními obměnami přetrvává a žije svým plným chovatelským a spolkovým životem dodnes.

Slavnou a okázalou kapitolou v historii organizace bylo vybudování výstavního areálu. V uvedeném roce 1987 uzavřeli chovatelé s místním zemědělským družstvem smlouvu o bezplatném užívání a nájmu bývalé zemědělské usedlosti č. 5 v Kožušanech. Dvůr, zahrada i budovy byly sice v zuboženém a zdevastovaném stavu, nicméně veliké nadšení, elán, stovky hodin práce (do konce r. 1989 se odpracovalo neuvěřitelných 3.900 hod.) a především značné finanční náklady přeměnily tento zchátralý grunt v nádherný chovatelský areál, jakým se v té době nemohla pochlubit žádná jiná organizace v celém okrese.

Neméně slavné a významné bylo otevření hospody, zvané „U králíčka“, kterou chovatelé zbudovali rekonstrukcí hospodářské budovy ve dvorním traktu pronajatého objektu. V krátkém čase se nové pohostinství stalo místní i okolní veřejností velmi vyhledávané a navštěvované. Profity z této restaurační činnosti sloužily jako podstatný zdroj spolkových financí.

V roce 1992 se zde poprvé v celé chovatelské historii pořádala prestižní Okresní výstava drobného zvířectva. Úspěch byl hned napoprvé tak nečekaný a významný, že v dalších letech se výstavy na okresní úrovni staly pro kožušanské chovatele tradicí a doménou.

Nic ale netrvá věčně. Ještě téhož roku získali celý výstavní objekt v restituci dědicové bývalých majitelů tohoto stavení a chovatelé museli tento krásný a s obrovským úsilím zbudovaný výstavní areál opustit. Mohli zde ještě ve dnech 21. – 22. srpna 1993 uskutečnit v pořadí již druhou Okresní výstavu, ale na Nový rok 1994, po uspořádání silvestrovské oslavy v hospodě U králíčka, se vrata bývalého největšího gruntu v Kožušanech pro chovatele zavřela naposled – a navždy...!

Výstavní činnost se poté přesunula na deset let do místního sportovního areálu „Za tratí“ a od r. 2004 do Tážal za Kulturní dům. Po pěti letech, počínaje rokem 2009, se chovatelé vrátili do Kožušan a zde sídlí dodnes.

Co se týká ohodnocení organizace, či uznání a úspěchů její členů v průběhu 75 let, není možné je v tomto příspěvku všechny uvést. Zmíním proto jen ty nejvýznamnější. V roce 1944 byl zakladatel našeho spolku, již zmíněný pošt mistr Jaroslav Klemš, vyhodnocen moravským časopisem „Rádce“ jako neaktivnější a nejúspěšnější chovatel toho roku a současně bylo kožušanské chovatelské sdružení zařazeno mezi pět nejlepších chovatelských organizací v celém Protektorátě Böhmen und Mähren.

Největších úspěchů však dosahuje spolek v posledních několika letech. V roce 2012 získali hned dva kožušanské chovatele Zdeněk Kreml a Jiří

Tážaly za Kulturním domem 1988

Kubíček na celostátní výstavě mladých králíků v Hodoníně titul Mistr České republiky a jejich králíci Vídeňský bílý a Vídeňský šedý se stali Šampiony ČR.

V tom samém roce obdržel náš bývalý dlouholetý předseda Bohumil Soušek při příležitosti svých 80. narozenin, jako nejvyšší možné ocenění Ústředního výboru ČSCH Pamětní diplom za celoživotní chovatelskou činnost a zásluhu o chovatelství.

V roce 2013 při příležitosti 70. výročí založení naší Základní organizace byl nám Ústředním výborem ČSCH v Praze udělen Diplom a Čestná vlajka.

V roce 2016 získal mladý chovatel Jakub Durančík na celonárodní speciální výstavě Vídeňských králíků titul Mistr klubu a ve svých dvaceti letech se tak stal v celé historii tohoto klubu jeho nejmladším držitelem.

O rok později byla však tato věková hranice překonána, a to naším dalším mladým chovatelem, teprve čtrnáctiletým Vojtěchem Bílým. Ten na Národní klubové expozici Vídeňských králíků, konané v loňském roce v Kolíně, získal stejný titul - Mistr klubu. Na této výstavě se velice úspěšně prezentoval také Pavel Valouch, který zvítězil v kategorii Vídeňský černý, když zde předvedl nejlepší čtyřčlennou kolekci, nejlepší samici i nejlepšího samce. Zdeněk Kreml byl za nejvyšší ocenění kolekce králíků Vídeňských bílých jmenován Mistrem klubu a za Vídeňské modré si Čestnou cenu s pohárem převzal také Jakub Durančík.

A jako „nejčerstvější“ úspěch musím znovu uvést jméno našeho juniora Vojty Bílého, který na letošní konferenci Okresního svazu chovatelů byl vyhlášen Nejlepším mladým chovatelem olomouckého okresu za rok 2017.

Pokud bych chtěl vyhodnotit a vyzvednout jméno nejúspěšnějšího chovatele, musím konstatovat, že za celých 75 let existence naší organizace ji nejlépe reprezentoval Zdeněk Kreml. Stal se šestkrát Mistrem klubu a v letech 2011 – 2014 na Národních výstavách dokonce získal čtyřikrát titul Mistr České republiky.

Za tři čtvrtě století prošla spolkem více jak stovka chovatelů a jejich

činnost byla nemalá a záslužná. Vychovali mnoho mladých členů, vybudovali vlastními silami výstavní fundus a chovatelský areál, uspořádali 16 výstav okresních, 4 krajské, několik chovatelských prezentací na Floře Olomouc, desítky výstav místních a nespočet stolních ocenění.

Výstavy drobného zvířectva v Kožušanech i Tážalech se postupně staly široko daleko nepřehlédnutelným pojmem a jsou neodmyslitelnou každoroční součástí nejen kalendáře chovatelského, ale i kulturního a společenského.

Na závěr bych chtěl ještě připomenout jména významných chovatelů, jež v tomto malém historickém ohlédnutí ještě nebyla zmíněna, ale mají velkou zásluhu na rozvoji našeho spolku. Jsou to Zdeněk Hruška a Miroslav Skopal, kteří již bohužel nejsou mezi námi. Potom především Josef Vaníček, jehož jméno je zapsáno v chovatelské matrice již 3. února 1949, kdy mu bylo 13 roků. Je tedy naším služebně nejstarším členem a je pro nás taková, řekl

bych – chovatelská legenda. Dále připomínám Přemysla Vrbku a obzvlášť Václava Schindlera, který se 21. července dožívá 85 let, ale v současnosti se již bohužel nemůže pro těžkou nemoc účastnit spolkových aktivit.

Z dnešních „tahounů“ je třeba jmenovat nynějšího předsedu Zdeňka Sekaninu s jeho celou chovatelskou rodinou, jednatele Pavla Bílého

Kožušany "Za tratí" 1998

a zejména naši „mladou krev“: Jakuba Durančíka, Jarka Lošťáka, Frantu Přecechtěla, Tondy Kratochvíla a Vojtu Bílého. V neposlední řadě pak všechny ostatní chovatele z naší soudobé dvadvacetičlenné organizace.

A úplně na závěr nezbyvá, než popřát pětasedmdesátileté ZO ČSCH Kožušany dalších mnoho úspěšných let a všem jejím členům, současným i budoucím, tvůrčí sílu, nezlomného ducha a k tomu potřebné pevné zdraví.

Milan Ženčák,
místopředseda ZO ČSCH Kožušany

OBECNÍ UDÁLOSTI VE FOTOGRAFII

Květnové oslavy

Květnové oslavy

Květnové oslavy

Vítání občánků

Chovatelé
vystavovali
na Floře

Stavění máje

Hasiči letos oslaví 80 let od založení sboru

Tážalský kamenný kříž již stojí zase na svém místě.
 Rekonstrukci prováděla renomovaná firma WERKMANN z Olomouce. Instalována na své původní místo byla na jaře v květnu. Celková cena opravy činí 133 000 Kč, kterou by měla uhradit pojišťovna.

Loučení s partáky

Malí hasiči bojují o body v okr. soutěžích

Pálení čarodějnic

Fotbalisté v jarní části sezóny zápasili o záchranu v 1. B. třídě skupiny B

PODNIKÁNÍ NEZLETILÝCH DĚTÍ A PŘEDČASNÉ NABYTÍ SVÉPRÁVNOSTI

Nedávno byl na internetu zveřejněný článek o tom, jak malý kluk začal ve dvou letech rozebírat vysavače, poté je sbíral, dával dohromady různé staré díly a opravoval jimi porouchané vysavače, čímž si začal v deseti letech dobře vydělávat, přičemž by si přál stát inženýrem a vynalézat nové typy vysavačů. Inu každý máme v dětství jiné sny,

a zatímco někdo ani těsně před maturitou na gymnáziu netuší, čím by chtěl vlastně být, tak některé děti mají tuto otázku už dávno vyřešenou. Jak se mohou stát nezletilé děti svéprávnými, mohou vůbec nezletilé děti legálně podnikat, nabízet své služby, mít živnostenské oprávnění a inkasovat odměnu? Tak tímto se bude dnešní příspěvek zabývat.

Před rokem 2014 než došlo k účinnosti nového občanského zákoníku, některé nadané děti realizovaly činnost, jež by se dala nazvat podnikáním, prostřednictvím svých rodičů. Tito

mnohdy zakládali různé společnosti, kde využívali dobré nápady svých dětí. V případě nadání uměleckého nebo sportovního talentu pak existovaly určité výjimky, které umožňovaly uzavírat s těmito dětmi prostřednictvím jejich zákonných zástupců určité typy smluv.

Svéprávnost

Nový občanský zákoník tuto situaci změnil a nastavil nové možnosti. Místo pojmu způsobilost k právním úkonům se začal používat termín svéprávnost. Tou se myslí způsobilost nabyvat pro sebe vlastním právním jednáním práva a zavazovat se k povinnostem. Tato způsobilost je u dětí daná zejména věkem a psychickou vyspělostí daného jedince. Prvnáček si jistě může koupit zmrzlinu, stěž si však bude kupovat drahé jízdní kolo nebo elektrickou koloběžku. Při posuzování vyspělosti dítěte se vychází z koncepce objektivní, tedy z rozumové a volní vyspělosti, kterou má průměrný nezletilý v daném věku. Plně svéprávným se člověk stává až zletilostí, která se u nás nabyvá dovršením osmnáctého roku věku.

Určitou výjimkou je nabytí plné svéprávnosti na základě jejího přiznání anebo uzavřením sňatku.

Provozování obchodního závodu nebo jiné obdobné výdělečné činnosti

Pokud zákonný zástupce nezletilého dítěte, které není plně svéprávné, udělí souhlas tomuto dítěti k samostatnému provozování obchodního závodu nebo k jiné obdobné výdělečné činnosti, stává se nezletilý způsobilý k jednáním, jež jsou s touto činností spojena. K platnosti souhlasu se ale vyžaduje přivolení soudu. Toto přivolení soudu je nutné právě proto, že nahrazuje podmínku dosažení určitého věku, pokud je stanovena pro účel výkonu určité výdělečné činnosti. Typicky se bude jednat například o způsobilost dle zákona o živnostenském podnikání, který vymezuje v § 6 všeobecné podmínky provozování živnosti, jimiž jsou plná svéprávnost (kterou lze nahradit přivolením soudu k souhlasu zákonného zástupce nezletilého k samostatnému provozování podnikatelské činnosti) a bezúhonnost.

Zákonným zástupcem bude nejčastěji rodič, ale může to být samozřejmě i jiná osoba určená soudním rozhodnutím. Takto poskytnutý souhlas může zákonný zástupce posléze odvolat, ale jen s přivolením soudu. Zákon o zvláštních řízeních soudních pak v § 466 a násl. upravuje přivolení souhlasu a odvolání souhlasu zákonného zástupce k samostatnému provozování obchodního závodu nebo k jiné obdobné výdělečné činnosti v rámci nesporného řízení.

Výkon závislé práce nezletilých

Občanský zákoník v § 34 zakazuje výkon závislé práce (především tedy v pracovním nebo obdobném poměru) pro osoby nezletilých dětí mladších než patnáct let nebo nezletilých, kteří ještě neukončili povinnou školní docházku. Ta je dnes většinou právě do patnácti let věku dětí. Ovšem takoví nezletilí mohou

vykonávat uměleckou, kulturní, reklamní nebo sportovní činnost, a to za podmínek stanovených jiným právním předpisem.

Následující ustanovení občanského zákoníku pak v § 35 vymezuje pojem závislé práce dětí starších více než patnáct let s tím, že takový nezletilý se může nechat zaměstnat, pokud má již ukončenou povinnou školní docházku.

Zákoník práce ve znění platném od 1.1.2014 do roku 2017 obsahoval § 56a, který se týkal možnosti okamžitého zrušení pracovního poměru zákonným zástupcem nezletilého zaměstnance, který nedosáhl věku 16 let. Za tohoto nezletilého mohl jeho zákonný zástupce okamžitě zrušit pracovní poměr, pokud to bylo nutné v zájmu vzdělání, vývoje nebo zdraví tohoto zaměstnance. Typicky by se jednalo o situaci, kdy se nezletilý rozhodne i přes odpor rodičů nepokračovat dále ve studiu na střední škole a zaměstná se ať už z vidiny peněz, brzkého osamostatnění či z revolty vůči rodičům. K platnosti okamžitého zrušení pracovního poměru nezletilého zaměstnance se vyžadovalo opět přivolení soudu. Zákonný zástupce nezletilého byl povinen doručit stejnopis okamžitého zrušení pracovního poměru a přivolení soudu také nezletilému zaměstnanci. V současné době je již toto ustanovení zrušeno.

Přiznání svéprávnosti nezletilému

Jiná situace nastane, pokud nezletilý navrhne, aby mu soud přiznal svéprávnost. Vážným důvodem pro přiznání svéprávnosti může být skutečnost, že jeho zákonní zástupci nejsou schopní o něj řádně pečovat a bude řešená otázka, zda je nutno nezletilému ustanovit poručníka. Rozhodně nemůže být důvodem pro rozhodování soudu to, že by na základě přiznání svéprávnosti měl nezletilý získat nějaké lepší postavení či výhodu. K tomu musí splnit podmínku dosažení věku šestnácti let a dále soudu osvědčit svoji schopnost sám se živit a obstarat si své záležitosti. Nezletilý dosáhne věku šestnáct let v 00:00 hodin dne svých narozenin. To vše za předpokladu, že s tímto návrhem vysloví souhlas zákonný zástupce nezletilého. Ve většině případů má nezletilý dva rodiče jako zákonné zástupce a bude tedy třeba doložit soudu souhlas matky i otce. V závažnějších případech, kdy je zde např. vážný konflikt mezi zájmy rodičů a nezletilého, lze přiznat svéprávnost i bez souhlasu zákonného zástupce.

Tento návrh může podat i zákonný zástupce nezletilého, jestliže nezletilý bude s návrhem souhlasit. Místně příslušným soudem je soud podle místa bydliště nezletilého. Přiznání svéprávnosti vysloví soud usnesením soudu ve věci samé. Návrh je možné podat ještě před dosažením šestnácti let, ale soud nemůže o svéprávnosti rozhodnout dříve, dokud nezletilý nedosáhl věku šestnácti let. Svéprávným se nezletilý stává právní mocí rozhodnutí o přiznání svéprávnosti. O přiznání svéprávnosti musí soud rozhodovat jen v zájmu nezletilého a nepřihlížet k tomu, že zájem na této skutečnosti má zejména rodina nezletilého.

Přiznáním svéprávnosti zaniká rodičovská odpovědnost a například i nárok nezletilého na výživné. Nezletilý dokonce může uzavřít manželství, protože se stane svéprávným bez ohledu na to, že je dosud nezletilý.

Řízení o povolení uzavřít manželství

Zákon o zvláštních řízeních soudních upravuje v § 367 řízení o povolení uzavřít manželství. Toto řízení lze zahájit jen na návrh nezletilého, který dovršil šestnáct let věku a který hodlá uzavřít manželství. Účastníky je nezletilý, jenž hodlá uzavřít manželství, dále jeho zákonní zástupci a osoba, s níž má být manželství uzavřeno. Nezletilý, který dovršil šestnáct let věku, má v tomto řízení také plnou procesní způsobilost. Takové řízení se vede zejména v případech, kdy se nezletilý má stát rodičem.

Závěr

Občanský zákoník naopak nezná institut prodloužení nezletilosti, například pro případy, kdy nezletilý vykazuje takové známky nižší rozumové a volní vyspělosti, že by bylo žádoucí jeho částečnou svéprávnost soudním rozhodnutím ještě prodloužit. K takové ochraně slouží institut opatrovnictví, jestliže se daná osoba stane zletilou a není schopna samostatně vyřizovat své záležitosti. Stává se to v případech mentálního poškození osob vrozeného či získaného, nebo pod vlivem dlouhodobého užívání omamných a psychotropních látek, alkoholu či po úrazech.

Mgr. Michaela Sigmundová, Ph.D.

POZVÁNKA NA OSLAVY

V sobotu a neděli 15. – 16. září letošního roku proběhnou v naší obci velké oslavy pěti významných výročí:

940 let od první dochované písemné zmínky o Tážalech

100 let od vzniku Československé republiky

80 let od založení Sboru dobrovolných hasičů

75 let od založení Spolku chovatelů

65 let od otevření Kulturního domu

Slavnosti započnou v sobotu v 9:30 hod. v Tážalech svčením nově rekonstruovaného kamenného kříže a průvodem občanů do Kožušan, kde bude na prostranství u kaple sv. Anny v 10:15 projev starosty s následující mší svatou a po její skončení přejde průvod do areálu Za tratí. Zde proběhne až do pozdních večerních hodin zábavný a kulturní program s živou hudbou a s neodmyslitelným bohatým občerstvením.

V 15:00 bude na hřišti Sokola Kožušany odehrán fotbalový zápas **Kožušany** versus **Tážaly** a v prostorách Základní školy a v přísálí Kulturního domu mohou návštěvníci shlédnout výstavky fotografií.

V neděli pak budou výstavky pokračovat a v 17:00 se v Kulturním domě v Tážalech odehraje divadelní představení **“Láskyplná opereta aneb opereta plná lásky”** (Divadlo Oldřicha Stibora Olomouc).

Prosíme všechny spoluobčany, aby na tyto oslavy upozornili a pozvali všechny své známé a příbuzné – hlavně rodáky z Kožušan a z Tážal.

Pokud by někdo z občanů byl ochotný poskytnout fotografie k uveřejnění na výše jmenovaných výstavních místech, velice bychom to uvítali. Zapůjčené foto bude na Obecním úřadě zkopírováno a ihned majiteli vráceno.

PROTOŽE NUDA – VADÍ!

Jako už každý rok se nám v hlavách urodila myšlenka, že budeme pokračovat v nastartované tradici pořádání táborů. Letos pro Vás ovšem chystáme novinku v podobě zážitky spolkem **„JsmeSponky – společně pro děti a rodinu, z.s.“**. Možná jste o nás už slyšeli, v podstatě se jedná o skupinu nadšenců, kteří vybočují ze svého komfortu, jen aby našli co nejvíc způsobů, jak zaměstnat dnešní mládež. A co víc, my se u toho společně i bavíme.

Mezi hlavní taháky patří pěti denní příměstský tábor – výletník, který je určen pro mladé dospěláky do prvního stupně. Všichni se společně ponoříme do napínavého detektivního případu, který je možné vyřešit jen vzájemnou spoluprací.

Pro ty starší, co chtějí maximalizovat své zážitky, nabízíme táborník - osmi denní tábor s přespáním.

Jedná se o časově multidimenzní dobrodružnou výpravu. Připoutejte se prosím, protože tahle jízda bude napínavá od začátku do konce.

A o co vlastně jde? Dnes máme moderní dobu a s tím se samozřejmě pojí spousta výhod. Není ovšem lehké udržet dnešní mládež v pohybu, který bude zábavou. Naštěstí jsme tady my, abychom se postarali o vaše ratolesti. Jsme sami sobě vedoucí a zvládáme zapracovat programy, které s vášní předáme dětem. Jsme tým, který je složen z velké škály oborů a tak můžeme dětem nabídnout inspiraci v jakémkoliv směru. Pojedťte s námi a zažijte týden, jako ještě nikdy předtím. Hlady, nudou ani nedostatkem zážitků se u nás neumírá.

Letošní tým vedoucích: Sylvie Gruntová, Lukáš Hampl, Iveta Vlašaná, Lenka Janošiková, Lukáš Hamerník a další z našeho týmu Sponek. Budeme se těšit, protože společně Jsme Sponky.

Sylvie Gruntová
Iveta Vlašaná

Více na www.jsmesponky.cz

MATEŘSKÁ ŠKOLKA

Pasování na školáky

15 odvážných a statečných indiánů z mateřské školy se v polovině června zúčastnilo Školky v přírodě v Jeseníkách. Některé děti byly poprvé na delší dobu od rodičů, ale zvládly to na jedničku s hvězdičkou.

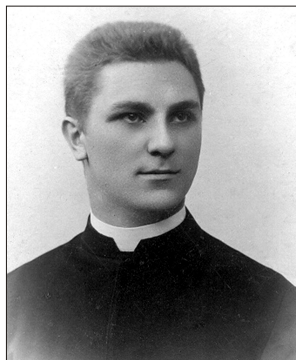
Indiáni byli rozděleni do tří kmenů: Jezevčíci, Kopřivy a Vlci. Celý týden plnili náročné úkoly, které byly obodovány. Většinu času jsme pátrali v blízkých lesích, kde jsme mimo jiné stavěli domečky, stříleli z luku, vyráběli indiánský lapač snů, házeli šiškou na cíl, vyráběli totem. Večer zasedala kmenová rada, učili jsme se indiánský pokrik a píseň starého šamana s indiánským desaterem.

Myslím, že se letošní Školka v přírodě opět vydařila.

Jana Lejsková, vedoucí MŠ

SLAVNÁ PRIMICE P. JANA SKYVY Z KOŽUŠAN

Hanáci bývali odjakživa velice zbožní. Po celý život se řídili nepsanou zásadou „modli se a pracuj“. Zbožnost, rozvážnost, pracovitost a šetrnost, to byly jejich životní zásady. Šetrnost sice někdy hraničila téměř až s lakotou, ale na druhé straně je o Hanácích známo, že na kostel, na kapličku, nebo na posvátná poutní místa, byli vždy ochotni nemalou částkou přispět a svojí portmonce tak se svatým uspokojením trochu pustit žílu...

Haná bývala mimo jiné také nevyčerpatelnou studnicí „rekrutů“ kněžského poslání. Každá bohabojná hanácká matička měla svůj velký sen – mít ze svého synka faráře, panáčka, velebníčka, důstojného pána, či velebného otce, jak se kdysi kněží na vesnici říkávalo, a ve skrytu duše již uvažovala, že z něj nebude jen tak nějaký obyčejný páter, ale určitě se stane prelátem, nebo bude nejméně děkanem, ne-li dokonce proboštem,

a při pomýšlení, že by to mohl „dotáhnout“ třeba až na biskupa, omdlávala neskonalejším štěstím a blahem.

Když se opravdu některý zbožný chasník rozhodl zasvětit svůj život Bohu a církvi, a svá teologická studia zdárně dokončil, stalo se jeho kněžské svěcení významným církevním obřadem a první mše svatá nového primicianta bývala velikou společenskou událostí.

Podobné slavné prvotiny se udály před sto sedmácti roky v Kožušanech. Jejich podrobný průběh popsal správce zdejší školy Antonín Pecha ve školní kronice:

„Dne 5. července 1901 byl dp. Jan Skyva z Kožušan na kněžství v Olomouci vysvěcen. Slavně byl do vesnice odpoledne uvítán p. starostou Čěnkem Kalábem a žačkou Julií Huslarovou z č. 9. Po uvítací řeči podala mu krásnou kytici. Ač velmi přšelo, celá vesnice zúčastnila se uvítání. Pak dp. Jan Skyva udílel v naší kapli své kněžské požehnání.

Oslava prvotiny primicianta chystána na neděli dne 14. července, avšak již 13. započalo se stavěním slavobrány, která postavena obcí mezi Skyvovým gruntem č. 8 a protějším Rubačikovým gruntem č. 5. Nápis na přední straně zněl: Ejhle obět přesvatá již září! Na zadní straně pak: Bůh Ti zehnej!

Od Skyvova (dnes Sodomkova) stavení až po školu sázeny po obou stranách rozličné stromky od majitelů kožušanského háje, takže náhodní návštěvníci si připadali jak v pohádkovém lese. I škola okrášlena věnci a prapory. U vchodu na sloupech byl nápis: Bohu a vlasti!

Od 3. hodiny odpoledne duněla rána za ránou z národního děla, které obsluhovali pp. Jan Koprla, panský zahradník u majitele zdejšího zámku barona Emila Albrechta de Varkonyi a Fr. Krátký, půlláník z č. 1. Ten na vše daroval 120 K.

Večer téhož dne bylo bengální osvětlení před Skyvovým domem a zapálen ohňostroj „slunce“ na více stranách. Též pouštěny „žabky“. Bylo dosti tma, vše se vyjímalo velmi krásně. Za vesnicí pouštěny „hvězdy“ a jiné rachejtle do výše. Celá ves byla na nohou, všem se to velmi líbilo. Náklad kryli p. Fr. Korhoň, půlláník z č. 6 a správce školy p. Antonín Pecha.

Druhého dne v neděli, v slavný den to prvotiny, již o 3. hodině ranní opět zaduněly tři obrovské salvy z děla. Celý den po přestávkách i při slavné mši svaté střílelo se.

Záhy počali se hosté z blízka i z dále sjížděti. O 9. hod. přišlo početné klérum s farníky v průvodu ke Skyvům, k domu dp. primicianta, by jej do chrámu Páně doprovodili. V domě řečnil dp. děkan a farář charvatský Fr. Toman a přání mu přednesl žák Antonín Pecha a podal mu krásnou kytici.

Věhlasná platecká kapela spustila: „Bože chválíme Tebe“ a krásně uspořádaný průvod hnul se za hudby a zpěvu z Kožušan k Charvátům. V čele náš slavný primiciant, doprovázen četným duchovenstvem. Pak na koních junáctí banderisté a „Horymíři“; celá eskadrona jich byla. Následovali představitelé obce Kožušanské se starostou Čěnkem Kalábem, místní školní rada, učitelský sbor se školními dítky a mnoho milých družiček, Hanaček a Hanáků v krojích. Za nimi potom statečný hasičský sbor drahlovsko - čertoryjský a nakonec všichni zdejší obyvatelé.

Za průvodem jelo velmi mnoho kočárů, v nichž seděli přčetní vzácní hosté i obě naše paní baronky ze zámku. Před průvodem jel pan František Krátký s národním dělem, ze kterého v přestávkách pálił ohlušující salvy. Čelo průvodu bylo již v nedohlednu, ale konec u Skyvova stavení se stále ještě řadil.

V kostele charvatském pak kázal velmi dojemně vdp. Dr. Karel Wisnar, kanovník olomoucký.

Nikdy ještě snad nebylo tolik lidu v kostele a jeho okolí, jak toho dne.

Druhý den v pondělí pak dp. primiciant Jan Skyva uspořádal ve škole hostinu pro všechny malé i školní dítky z celé vesnice, což si tyto velmi pochvalovaly.“

Potud zápis z kroniky. K doplnění bych dodal, že P. Jan Skyva později působil jako viceděkan, konsistorní rada a farář u svatého Martina ve Strážnici. Zde 19. dubna 1934 v 33. roce kněžství a ve věku pouhých 56 let, zemřel na rakovinu.

Ačkoliv strážničtí farníci chtěli svého oblíbeného pana faráře uložit k věčnému spánku na tamějším hřbitově, na vlastní přání byl Jan Skyva po slavném pohřbu pochován do rodinné hrobky v Charváttech. Chtěl se vrátit ke svým předkům a zároveň do místa, kde jako primiciant započal svou kněžskou kariéru a službu Pánu Bohu.

Jméno pátera Jana Skyvy připomněl v roce 1954 prostřednictvím čs. rozhlasu lidový vypravěč Vašek Mlýnek z Kuželova, když v silvestrovském pořadu vyprávěl tuto krátkou úsměvnou historku:

Strážnický pan farář P. Jan Skyva šel jednou zaopatřovat do cikánského tábora nějakého umírajícího barona. Ten se duchovnímu v maringotce vyzpovídal ze všech celoživotních hříchů, a místo aby svých poklesků litoval a činil pokání, zeptal se kněze tichým hlasem: „Pán farár, ako je vonku?“ Páter mu odpověděl: „Je tam škaredě, přší a tma, že by sis ani na špičku nosu neviděl“. Cikánovi zazářily oči a radostně zašeptal: „Joj, to by sa kradlo“ – a skonalo.

Milan Ženčák

VÍTÁNÍ NOVÝCH OBČÁNKŮ

V úterý dne 8. května 2018 byli v Kulturním domě v Tážalech přivítáni do svazku obce tito malí občánci:

Heinrichová Natálie

Dvorský David

Dostál Lukáš

Gabor Vojta

Gotvald Daniel

Henkl Lukáš

Navrátil Filip

Smolka Filip

Thomas Martin

Vraštil Jaroslav

NAŠI JUBILANTI

Červenec:

Hirschnerová Alžběta	88 let
Bazgerová Eva	85 let
Nakládalová Drahomíra	85 let
Schindler Václav	85 let
Gajdová Anna	81 let
Mrázková Marie	80 let
Studená Marcela	70 let

Srpen:

Chmelová Ludmila	94 let
Škochová Jarmila	86 let
Thomas Josef	84 let
Franková Božena	83 let
Kratochvílová Libuše	82 let
Ženčáková Helena	70 let
Hýllová Iva	70 let
Siameina Natalia	70 let

Září:

Ženčák Václav	88 let
Procházková Ludmila	87 let

Konečná tabulka fotbalové sezony 2017- 2018

I. B. třídy skupiny B

#	klub	Výhra	remíza	prohra	skóre	body
1.	Sokol Chomoutov	15	0	11	55:46	49
2.	Sokol Troubelice	16	0	10	79:39	46
3.	FK Šternberk "B"	16	0	10	44:59	46
4.	TJ SK Zvole	16	0	10	44:42	44
5.	SK Slatinice	14	0	12	52:46	43
6.	FK Nemilany	14	0	12	56:52	43
7.	TJ Sokol Třeština	14	0	12	74:59	42
8.	FK Velká Bystřice	15	0	11	55:55	41
9.	Sokol Doloplazy	12	0	14	66:62	39
10.	Jesenec-Dzbel	12	0	14	59:51	37
11.	SK Loštice 1923	11	0	15	45:56	33
12.	FK Nové Sady "B"	10	0	16	55:47	31
13.	Sokol Kožušany	10	0	16	54:75	29
14.	SK Červenka	8	0	18	40:85	25

VZPOMÍNÁME

Müllerová Miroslava

†14. 5. 2018 (62 let)

Drmola Ondřej

†9. 6. 2018 (86 let)

Lenochová Svatava

†11. 6. 2018 (92 let)

Šelepová Božena

†27. 6. 2018 (73 let)

Čest jejich památce!

JIŽ VÍCE JAK 220 LET SHLÍŽÍ SVATÝ NORBERT NA NAŠI OBEC

Na objednávku Klášterního Hradiska vytvořil v roce 1708 (letos je to 310 let) olomoucký barokní sochař David Zürn sochu sv. Norberta. Ještě téhož roku byla umístěna mezi klášterem a městem Olomoucí a zde majestátně setrvala téměř devadesát let.

Po zrušení hradíštěské kanonie byl sv. Norbert v roce 1797 převezen do Tážal a usazen u polní cesty na návrší západně nad obcí, kde se nachází dodnes.

Při bouři 7. července 1942 udeřil do sochy blesk a urazil jí hlavu. Rekonstrukci prováděl akademický sochař Vojtěch Hořínek z Olomouce.

Na den sv. Norberta (6. června) chodívají tážalští občané procesím k soše za vyprošení úrody. Toho dne se také v Tážalech slaví tzv. „malé hody“. Tato více jak stopadesátiletá tradice byla ukončena v polovině padesátých let 20. století.

Podle některých pamětníků šlo procesí ke sv. Norbertovi naposledy v roce 1968, kdy se uvolnily politické poměry. Od té doby uběhlo letos přesně 50 let.

Jako přínos letošnímu jubilejnímu 100. letému výročí Československé republiky obnovila naše občanka Jitka Kratochvílová tuto starou a krásnou tradici. Ve středu navečer 6. června vyšel slavnostní průvod z obce Tážaly na kopec k soše sv. Norberta, kde shromážděným přítomným odsloužil dubský pan farář Jan Kornek mši svatou pod širým nebem.

Dobrá myšlenka se podařila a všem zúčastněným děkujeme za krásný společně prožitý všední podvečer.

